

Јелица Кисо

ИЗ „ЖИВОТА”

РАНО ПРЕПОДНЕ

Почело се увлачити расветљење,
постајало је све снажније, све гушће,
док се није обликовало у неколико савршених снопова,
кроз прозор је допрло до кактуса,
кактус се био пренуо,
истиснуо из себе неку кончаву радост.

Записано на маргини:
архе као безвремени иницијал живота,
који обезбеђује постојаност чак и једне кишне капи.

ПУКА АРАБЕСКА, СЕЋАЊЕ

Сеновитост,
иза куће,
неколико осушених јабука на приземном балкону
сусетке.
Фасада, географска карта света.
Мало даље, иза следећег прозора, почетак вијугавог
и уског степеништа.

Ако не одемо горе,
одмах испред
угледаћемо стару вешерницу
обезбеђену са неколико набацаних блокова
и трошан зелени кров.
С друге стране, с улице, подигнут је висок зид,
тако да се то мало увучено двориште
чинило као какав топлик
где су се неговале свакојаке чудне
и савршено бескорисне биљке.

Утонули свет.
Изненадан и сув ваздух.
Отрпљен неправедно упућен подсмех.
Заборављен покрет непознате особе.
Узбуркана покретљивост сукања при игри.
Верност једног младића,
која га поставља на све већу висину,
у корист неке обале која се све више удаљава.

ПОСМАТРАЊЕ ПРЕМА СУНЦУ

Пинцетом размиче латице,
пиљи дубоко у линије и фактуре, у краске, у материјалне
чиниоце боје.
Стопица тучка, фалуса, раст у средини, у средишту,
онај који иде према сунцу,
који повезује мисли, чини маневар.
Органски цвет. Радост дивљака.
Цвет расечен оштрицом мача, корен,
боја дрхти пред налетом првобитног, тајанственог
узбуђења.

Латице, широко разгрнуте,
од коже, нежне попут паперја,
од бронзе, старинске и начете,
час подсећају на глатку површину залеђеног језера,
час на јаку длаку какве дивље звери.

БИТИ САМ

Таман онолико колико је човеку потребно да се
растерети вероватности.
Бити сам, сам за столом, посматрати светло над главом:
како се пали, како се гаси.
Опет, у близини људи,
на самој површини усамљености,
у случају узбуне,
чврсто решена да им промакнем.

ПОДЛОГА ИЗРЕЧЕНОГ

Напрезање, ужарено лице, лице нагнуто напред,
нађачати гласом,
рећи,
иступити,
пустити глас,
растворити га,
бити срећан од неке врсте решења,
клинички разрешен,
речима ситуиран,
и горак, донекле, горак и активан,
бити нафилован, шпикован, сочан, зрео.
*Рећи исцуржена њолеђушке на њрави, исцуржена
њолеђушке на њрави, неосејно је оћворила очи
и ућледала, ућледала...*
Црна одећа, тесно прикопчана уз грло, гушила је,
помицала усне,
ширила очи, пок! пок!, зачуло се,
излетео је запушач из боце.

ДРУГЕ ЈАБУКЕ

Пењући се на дрво,
трешње бацам с дрвета,
брати је борити се, ратовати.

Ладон спава, у заглавку стоји:
Атлант држи небо, идила, буколика,
грана ми вуче сукњу,
ситан дар,
следим ланац осујећења и надокнада;
даривање: сиромашна деца се туку као животиње,
гомила се тиска;
(одрасли се не сагињу, да некога оборе, да њих неко обори,
у њиховим очима то је исувише ситно).
Пењем се, силазим, отварам руку, храним, пажња,
два, један,

зашто ме гледаш тако забезекнуто?
Избија обилато, и отуда: мана пале јабуке.
Попут реке у мору, јабуке ће нам умаћи.
Извесно је, изотропно, истоветно, тиче се идентитета.
Земљу треба умирити њеном властитом утробом.
Јавни оброк: пљуште преполовљене јабуке,
киша јабука се сручила на гладне,
посред метежа падају насумице бачена јата.
Митска пројекција поморанци донетих у Грчку
са далеког запада античког света.

Оне које се котрљају, оне које јара није осушила.

Затресли су дрво.

Дељење,

какав неред,

ко ће најцрвенију,

руке нису довољне за плен,

пуна туника.

Јована Филиповић:
Thanatoid